

Nr 138.

Av herr **Lithander**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående strängare påföljd vid vissa slag av våld mot kvinnor och barn.

Få händelser torde väl uppröra den svenska allmänheten inom alla samhällslager i den grad som upprörande övervåld mot kvinnor och barn, varom pressen ofta har att meddela. Än är det ensamt boende lärarinnor, än är det barn på väg till eller från skolan, som bliva nidingarnas offer.

Onsdagen den 18 jan. 1922 meddelas i Ny Tid under rubrik »Ett odjur i människohamn» följande:

»Som i gårdagens nummer av Ny Tid meddelades, har polisen lyckats infånga en synnerligen farlig sedlighetsförbrytare, vilken begått ej mindre än 11 våldtäcktsbrott. Den anhållne, en stenhuggare, Erik Svensson, som är född den 20 aug. 1882 i Åryd församling, Blekinge län, inställdes i dag inför poliskammaren. Vid förhöret erkände Svensson, att han gjort sig skyldig till ytterligare 7 våldtäcktsbrott, därav ett troligen inom Säve socken och två i trakten av Mölndal eller Lindome. Rörande dessa sju sistnämnda förbrytelser har anmälan ännu icke avgivits till polismyndigheterna.

För ytterligare utredning uppsköts förhöret till onsdagen den 25 dennes.

Blott ett av brotten har begåtts inom Göteborgs stads område. Det var en sköterskeelev vid lungots-sanatoriet vid Kålltorp, som föll offer för honom vid en promenad i sanatoriets närhet. En annan liknande förbrytelse begick han vid Skår i Örgryte, för vilken han nu efter införlivningen också kommer att rannsakas vid rådhusrätten.

De övriga brotten har Svensson begått i Göteborgstraktens omgivning. Övervåldet mot den 13-åriga flickan i Jonsered skedde den 1 juni 1920 vid 8-tiden på morgonen. Flickan var på väg från sitt hem till skolan, då plötsligt en mansperson kommer fram ur skogen och frågade henne om hon visste, var närmaste polis bodde och om det var långt till närmaste

människoboning. Flickan lämnade de begärda upplysningarna och gav nidingen trygghet för att överraskas samt fortsatte sedan sin väg. Då blev hon plötsligt gripen av främlingen och inburen i skogen, där han kastade ner henne på marken. Hon slog därvid huvudet mot en sten, så att hon svimmade. När hon vaknade till medvetande igen, gick mannen sin väg.

Flickan har ingen vetskap om det våld, som förövats mot henne, men hon var förskräckligt upprörd, särskilt som främlingen hotat henne om hon skulle tala om »vad han gjort». I skolan fann man henne så besynnerlig, att man förmådde henne att tala om vad hon upplevat. Hon skickades genast till barnsjukhuset i Göteborg, där man konstaterade att hon sluppit undan utan något framtida men av något slag. Emellertid satte den förskräckelse hon upplevat svåra spår efter sig i hennes nervsystem, och hon har ännu ej övervunnit sin rädsla utan plågas särskilt under sömnen av hemska skräckföreställningar.

Efter denna bragd jagades brottslingen av befolkningen, men han lyckades undkomma. Några dagar senare förövade han samma slags övervåld mot en kvinna i Råda. Synnerligen fräckt gick han till väga i ett annat fall i samma trakt, då han överföll en hustru, som tillsammans med sin man och ett barn var ute och plockade bär i markerna. Mannen och barnet gingo och plockade bär på ena sidan av en kulle och hustrun på andra sidan. Fastän kvinnan befann sig så nära sina anhöriga, lyckades Svensson överfalla henne och fullborda sitt uppsåt.

Vid utredningen inför detektivpolisen ha de överfallna kvinnorna inkallats för att höras och eventuellt identifiera Svensson som våldsmannen. Vid flera tillfällen har det därvid kommit till upprörande scener, då kvinnorna kände igen nidingen. Ett par av dem svimmade vid hans åsyn — en kvinna två gånger — och särskilt flickan från Jonsered blev ytterligt uppskakad. Polisutredningen torde taga ännu ett par dagar i anspråk.

Det uppgives att Svensson, som till yrket är stenhuggare, vid tiden för sina förbrytelser haft arbete, men tagit sig en dag ledig då och då för att ströva omkring efter offer.»

Det synes vara samhällets ofrånkomliga plikt att genom strängaste påföljd för brottslingen bestraffa dylika ogärningar och i möjligaste mån söka upprätthålla kvinnofrid och skydda barn.

Nuvarande lagbestämmelser innebära icke en straffpåföljd, som står i förhållande till brottet och förebygger ej heller brottens upprepande.

Under övervägande bör därför tagas om icke sådan ändring i gällande lagstiftning bör ske att första förseelse av ovan angiven art bestraffas utöver nu gällande lagliga påföljd med prygelstraff samt att vid upprepad förseelse

brottslingen skall utöver nu gällande bestraffning genom myndigheternas försorg oskadliggöras genom kastration.

Enär förslag till skärpning av härvidlag gällande lagbestämmelser torde kräva den utredning, som bäst sker genom Kungl. Maj:t och underlydande myndigheter, hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa, att Kungl. Maj:t efter infordrade yttranden från vederbörande myndigheter ville fortast möjligt till riksdagen inkomma med de förslag till skärpning av lagbestämmelserna härvidlag, vartill denna Kungl. Maj:ts utredning giver anledning.

Stockholm den 21 jan. 1922.

Edvard Lithander.
